

jí nechtělo brát nás děti do auta a vláčet s sebou, nás nechávala doma samotné s J.

Velká část tohoto období mi splývá v nejasnou směsici pohybu, světla a zvuků.

Jednou odpoledne mi máma na stůl v pokoji pro hosty připravila věci na kreslení, skicák a pastelky.

„*Mamita, puedo ir contigo hoy?*“

Hrozně jsem toužila jet s ní.

„Ne.“ Odpověděla a otočila mi hlavu zpátky k bloku a pastelkám. „Dneska ne, *hijita*. Zůstaneš tady s J. Budeš moct jet jindy.“

„Maminko...“, škemrala jsem.

„*Ya vengo*.“ Zlehka mě políbila na tvář a byla pryč dřív, než jsem stihla přijít s dalším protestem. „*Un ratito!*“ křikla na mě ještě, ale to už byla v polovině schodiště. *Un ratito*. Maminka vždycky odcházela jenom *na chvilíčku*. *Na minutku*. *Minutečku*. Všechno bylo zdrobnělé. Jen kousíček koláče. *Minikapička pisca*.

Jak by mohl pouhý maličký kousíček čehokoli někomu ublížit?

Už si nevzpomínám, jak dlouho byla pryč, když ke mně halou dolehlo hvízdání.

„*Silvito?*“ J. vyslovil mé jméno hlubokým barytonem.

„Á, tady jsi.“ Vešel do místnosti a zavřel za sebou. Přiložil si ukazováček ke rtům. *Pssst*, zašeptal a v očích mu zajiskřilo, jako by to byla nějaká hra. *Pssst*. Zahihňala jsem se a zakývala hlavou. Co to budeme hrát, takhle potichu? Na tichou poštu? Tuhle hru jsem znala. Nebo možná na schovávanou?

„Pojď sem.“ Chraptivý, tlumený šepot.

„Co?“ zeptala jsem se.

„*Sientate*.“ Poklepal dlaní na postel. Pustila jsem pastelku z ruky a kecla si na postel vedle něj.

Položil mi ruku na stehno, na sukni od školní uniformy. Jeho dlaň mi stehno celé zakryla, konečky jeho prstů mi lehce hladily koleno. Ruku měl ze všeho toho uklízení a lezení po žebříku

drsnou a studenou. Když se dotkla mé teplé pokožky, zachvěla jsem se.

Stále se mi díval do očí, vzápětí se naklonil a přejel mi rty po tváři. Cítila jsem dotek drsných vousů z jeho knírku a spolkla další zachichotání, ze všech sil jsem se snažila zůstat zticha. Dodržet pravidla hry. Pak přišlo něco nového. Jeho rty se přesunuly na mé. Byly suché a rozpraskané, na jemné kůžičce na vnitřní straně pusy škrábaly. Ztuhla jsem. J. pozoroval mou tvář, jako by v ní něco hledal. Už jsem viděla rodiče, jak se líbají. A dávala jsem pusu tetě. Ale tenhle polibek byl jiný. Dál jsem tu hru hrála s ním. Pomaličku mi vyhrnoval dlouhý sklad šedé sukne po stehně. Gestem mi naznačil, abych položila hlavu na polštář. Smích zmizel, nebylo slyšet žádné zvuky. J. přestal šeptat, ale přitiskl ukazováček na rty, *psst*, aby mi dal najevo, že si pořád ještě hrajeme.

Po chvíli – snad třech či pěti minutách, hodině, nebo celé věčnosti, nejsem si jistá – mi sukni znovu narovnal, a aniž se mi přestál dívat do očí, vrátil mi do culíku zatoulaný pramen vlasů.

Na noze jsem měla jakousi lepkavou bílou hmotu, a když jsem natáhla ruku, abych se jí dotkla, J. ji rychle setřel rubem trička.

„*No digas nada*,“ zašeptal a byl přitom tak blízko, že mi na uchu ulpěla vlhká pára jeho dechu. „*Tus papas saben lo que estoy haciendo y están de acuerdo*.“

Nemusíš to nikomu říkat. Tvoji rodiče vědí, co dělám, a souhlasí. Požádali mě o to.

Vždycky jsem byla připravená si s J. hrát. Pár pus už mi dal, na tvář, sem tam mě pohladil, hrál si se mnou, vyhazoval mě do vzduchu a všichni jsme se smáli. Já i máma. Smích znamenal hru. A teď přece plní rozkazy. Poslouchá mé rodiče, mého otce, tak jako jsem ho vždycky poslouchala já. Sice jsem nechápala, proč chtěli po J. zrovna tohle, ale nedovolila jsem si to nijak zpochybňovat.

En conversación de adultos se callan los menores, říkával vždycky otec.